

Vigas z

József Attila

*Ne hadd el magad, öregem,
bőröd ne bízd kereskedőre,
ki elád felhőt az egen
s a földön telket vesz belőle.
Inkább segít a kutya szőre,
a teríthető betegen,
semhogy magát miértünk törje,
ki sorsunktól idegen.*

*Magának rág, mind aki rág,
a fogacskák azért fogannak.
S mert éhes rongy vagy, a fogát
elkoldulhatod-e a kannak?
Fázol. Hát mondd, hihetsz-e annak?
ki fűtve lakik öt szobát,
falain havas tájak vannak,
meztelen nők, meg almafák?*

*Hihetsz-e? Szagos kis dorong
édes szivarja s míg mi morgunk,
ő langyos vízben ül s borong,
hogy óh, mi mennyire nyomorgunk:
Ha pincéjébe szemet hordunk,
egy pakli „balkánt” is kibont!
Szivére veszi terhünk, gondunk,
Vállára venni nem bolond . . .*

*Bús jószág, ne vetéld magad!
Együtt vágunk a jeges télnek.
A jégből csak lucsok fakad.
de hú társ — éhezők kísérnek.
S ha most a tyúkszemünkre lépnek,
hogy lábunk cipőnkbe dagad,
rajtad is múlt. Lásd, ez az élet,
ne tékozzol bizalmadat.*